



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 55/2019-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. októbra 2019 v senáte zloženom z predsedu senátu Mojmíra Mamojku (sudca spravodajca) a zo sudcov Petra Straku a Martina Vernarského predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody, [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Namirom Alyasrym, PhD., Štúrova 43, Nitra, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práv podľa čl. 6 ods. 3 písm. a), b), c), d) a e) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 65/2017 a jeho uznesením z 8. augusta 2017 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tdo 84/2017 a jeho uznesením z 28. marca 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. júla 2018 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody, [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práv podľa čl. 6 ods. 3 písm. a), b), c), d) a e) dohovoru postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“, v citáciách aj „odvolací súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 65/2017 a jeho uznesením z 8. augusta 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“, v citáciách aj „dovolací súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tdo 84/2017 a jeho uznesením z 28. marca 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“, v citáciách aj „prvostupňový súd“) sp. zn. 2 T 29/2017 z 11. mája 2017 (ďalej aj „rozsudok okresného súdu“) bol sťažovateľ spolu s ďalším obžalovaným uznaný vinným zo zločinu prevádzactva podľa § 355 ods. 2 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní piatich rokov so zaradením na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

3. Na základe sťažovateľom podaného odvolania bola vec preskúmaná v odvolacom konaní. Krajský súd napadnutým uznesením z 8. augusta 2017 zamietol odvolanie sťažovateľa podľa § 319 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“), keďže nezistil žiadne dôvody na zmenu či zrušenie ktoréhokoľvek z výrokov napadnutého rozsudku okresného súdu.

4. Najvyšší súd napadnutým uznesením z 28. marca 2018 odmietol dovolanie sťažovateľa podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

5. Sťažovateľ v dovolaní namietal, že bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu [§ 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] a rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom [§ 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku].

6. V úvodnej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľ všeobecne namietal *„arbitrárnosť uznesení a to z dôvodu riadneho neodôvodnenia, keďže odvolací súd ako aj dovolací súd sa vo svojich právnych záveroch obmedzili len na hodnotenie okolností bez dostatočného logického vysvetlenia, pričom ignorovali dôkazy svedčiace v prospech sťažovateľa. Uznesenia tak predstavujú výrazný zásah do základných ľudských práv sťažovateľa a je potrebné ich považovať za nepresvedčivé a popierajúce základné princípy spravodlivého procesu, ktorého výsledkom má byť predvídateľné rozhodnutie. Keďže dovolací súd sa plne stotožnil s odôvodnením rozsudku prvostupňového súdu ako aj s odôvodnením uznesenia odvolacieho súdu, sťažovateľ poukazuje najmä na výrazné pochybenia rozhodnutí, ktoré prechádzali uzneseniu dovolacieho súdu.“*

7. Podľa názoru sťažovateľa krajský súd ako súd odvolací potvrdil vinu sťažovateľa na základe nesprávne vyhodnotených dôkazov, nerešpektujúc zásadu „in dubio pro reo“, pričom výsledky vyplývajúce z vykonaného dokazovania sú v extrémnom rozpore so skutkovými závermi. Taktiež neposkytol riadne odpovede na relevantné námietky sťažovateľa, ktoré vyvracali priebeh skutku a ktoré boli uvedené v odvolaní. V rámci svojho rozhodnutia vo veľkej miere odkazoval na rozsudok okresného súdu, a to napriek tomu, že podstatné otázky a argumenty zostali v konaní pred okresným súdom nezodpovedané a sporné, čím odoprel sťažovateľovi právo na „dvojinštančnosť“ konania, zachovanie ktorého je možné konštatovať len vo formálnej rovine. Všeobecné súdy hodnotili dôkazy spôsobom, že z celého radu proti sebe stojacich dôkazov vzali za základ pre svoje rozhodnutie výlučne len tie, ktoré svedčili v neprospech sťažovateľa a ktoré boli vykonané v rozpore s právami, ktoré sťažovateľovi priznáva ústava a dohovor. V tomto smere

sťažovateľ poukázal na právne závery ústavného súdu v náleze sp. zn. III. ÚS 2/2012 s odôvodnením, že ak bola vina sťažovateľa vo významnej miere založená na dôkazoch, ktoré nemohol spochybníť pri výsluchoch svedkov – nemohol im klásť otázky a spochybníť tým nimi uvádzané skutočnosti, došlo k porušeniu označených práv.

8. Sťažovateľ v ďalšej časti ústavnej sťažnosti namietal pochybenia okresného súdu, ktorý pri svojom rozhodovaní v rozhodujúcej miere vychádzal z výpovedí svedkov [REDAKOVANÉ] a maloletého [REDAKOVANÉ]. Okresný súd týchto svedkov nepredvolal napriek tomu, že sťažovateľ požiadal o ich predvolanie a osobný výsluch. Sťažovateľ teda *„nemal príležitosť konfrontovať uvedených dvoch svedkov proti nemu, či už v štádiu vyšetrovania alebo počas súdneho konania“*. Zo strany okresného súdu neboli prijaté dostatočné kroky na zabezpečenie prítomnosti týchto svedkov pred súdom, prípadne preverenie, či existoval opodstatnený dôvod na to, aby bolo od ich výsluchu pred súdom upustené (v súlade s rozhodovacou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva), a aj napriek tomu tieto svedecké výpovede *„tvorili dôležitú časť dôkazov pre odsúdenie sťažovateľa“*. Sťažovateľ zároveň namieta, že *„výsluch uvedených svedkov, ktorí boli tzv. hlavní, resp. najpodstatnejší, nebol v prípravnom konaní vykonaný zákonne, preto takéto výsluchy, o ktorých zápisnice prvostupňový súd prečítal na hlavnom pojednávaní, nemohli tvoriť podklad pre zákonné rozhodnutie prvostupňového súdu, keďže podľa sťažovateľa neboli z prípravného konania vyprodukované žiadne procesné relevantné dôkazy, ktoré by ho usvedčovali zo spáchania trestného činu, resp. ktoré by hovorili v prospech toho, že sa skutok vôbec stal tak, ako to tvrdila obžaloba“*.

9. K výsluchu svedka [REDAKOVANÉ] sťažovateľ tiež namieta, že tlmočník, pán [REDAKOVANÉ] ako osoba nezapísaná v zozname znalcov, tlmočníkov a prekladateľov, nepodpísal každú stranu zápisnice pri výsluchu sťažovateľa. Zároveň nezákonnosť výsluchu tohto svedka vidí sťažovateľ v tom, že prítomný pri podpise na zápisnici bol policajt [REDAKOVANÉ], ktorý bol v tejto veci aj v postavení svedka vypočutý už pred vznesením obvinenia, čo následne vylučuje, aby mohol byť nezúčastnenou osobou po vznesení obvinenia. Keďže svedok [REDAKOVANÉ] realizoval túto vec ako *„operatívca“*, zadržieval obvinených, nemohol byť tiež

nezúčastnenou osobou. Aj vzhľadom na túto skutočnosť nejde o riadne získaný a účinný dôkaz tak, aby mohol slúžiť ako dôkaz proti sťažovateľovi.

10. Sťažovateľ taktiež poukazuje na nezákonnosť výsluchu maloletého svedka [REDAKOVANÉ], keďže „*tento svedok sa v zápisnici o svojom výsluchu explicitne vyjadril, že vypovedať nebude*“, avšak následne „*nevedno či po fyzickom alebo inom nátlaku polície*“ vypovedal. Zo zápisnice o výsluchu svedka však nie je zrejmé, „*či vypovedal dobrovoľne, keďže poučenie a vyjadrenie svedka... nie je v zápisnici dostatočne uvedené, preto je podľa sťažovateľa celá zápisnica o výsluchu zmätočná*“. K tlmočeniu jeho výpovede bol ustanovený [REDAKOVANÉ], ktorý nie je zapísaný v zozname znalcov, tlmočníkov a prekladateľov, pričom „*v okolí 100 km od Medzilaboriec (miesta, kde bol maloletý svedok vypočúvaný) sú v zozname znalcov, tlmočníkov a prekladateľov zapísaní až traja tlmočníci pre arabský jazyk*“. Sťažovateľ poukázal aj na to, že „*v čase výsluchu mal svedok 17 rokov, avšak pri jeho výsluchu nebol prítomný psychológ, kurátor či opatrovník, a to aj napriek tomu, že svedok - dieťa sa musel nechať prevádzať prichytené pod korbou vozidla a teda ide o skutočnosť, ktorej oživovanie by mohlo byť pre ňu traumatizujúce*“.

11. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti zhrnul podstatu už uvedenej argumentácie tak, že:

- neboli splnené podmienky v zmysle § 263 ods. 3 písm. a) Trestného poriadku na prečítanie svedeckých výpovedí na hlavnom pojednávaní,
- výpovede neboli vykonané kontradiktórnym spôsobom,

teda nespĺňajú požiadavku zákonnosti, preto ich všeobecné súdy mali povinnosť posúdiť ako neúčinné dôkazy.

12. V závere ústavnej sťažnosti sťažovateľ odôvodnil porušenie základného práva na obhajobu, pretože „*mal mať obhajcu už od vznesenia obvinenia, nakoľko v jeho prípade išlo o prípad povinnej obhajoby v zmysle § 37 ods. 2 Trestného poriadku, keďže už od počiatku trestného stíhania uvádzal, že nevie písať ani čítať arabským písmom ani latinkou, keďže neabsolvoval ani základnú školu. K uvedenému faktu, že sťažovateľ nevie čítať ani*

písať, ďalej pristúpila skutočnosť, že ide o cudzieho štátneho príslušníka, ktorý neovláda slovenčinu, ktorý pochádza z absolútne odlišného kultúrneho i právneho prostredia.“

13. Vychádzajúc z uvedeného, sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. a), písm. b), písm. c), písm. d), písm. e) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Krajského súdu v Bratislave z 8.8.2017 v konaní vedenom pod sp. zn. 3To/65/2017 a postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28.3.2018 v konaní vedenom pod sp. zn. 5Tdo/84/2017, porušené boli.

2. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 8.8.2017, sp. zn. 3To/65/2017 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28.3.2018, sp. zn. 5Tdo/84/2017, zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi priznáva finančné zadosťučinenie v sume 5.000 €.

4. Krajský súd v Bratislave a Najvyšší súd Slovenskej republiky sú povinní sťažovateľovi uhradiť trovy právneho zastúpenia v sume 390,50 €, z ktorej je povinný zaplatiť mu Krajský súd v Bratislave 260,33 € a Najvyšší súd Slovenskej republiky 130,17 € na účet právneho zástupcu..., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

14. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

15. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

16. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

17. Dňa 1. marca 2019 nadobudol účinnosť zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

18. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

19. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo

slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

20. Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre, poukazujúc na svoje ústavné postavenie (čl. 124 ústavy), opakovane zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). O svojvôli, resp. arbitrárnosti pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

21. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

Podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu má tieto minimálne práva:

a) byť bez meškania a v jazyku, ktorému rozumie, podrobne oboznámený s povahou a dôvodom obvinenia proti nemu;

b) mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby;

c) obhajovať sa osobne alebo pomocou obhajcu podľa vlastného výberu, alebo pokiaľ nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu, aby sa mu poskytol bezplatne, ak to záujmy spravodlivosti vyžadujú;

d) vylúčať alebo dať vylúčať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako svedkov proti sebe;

e) mať bezplatnú pomoc tlmočníka, ak nerozumie jazyku používanému pred súdom alebo týmto jazykom nehovorí.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na obhajobu zaručeného v čl. 50 ods. 3 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 a práv zaručených v čl. 6 ods. 3 písm. a), b), c), d) a e) dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu

22. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je taktiež právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (III. ÚS 209/04, III. ÚS 206/06, III. ÚS 78/07). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný

význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom (stranou) konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05).

23. Za protiústavné aj arbitrárne ústavný súd považuje tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

24. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd posúdil rozhodnutie krajského súdu, aby zistil, či účinky výkonu právomoci označeného všeobecného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 65/2017 sú zlučiteľné s limitmi sťažovateľom označených článkov ústavy a dohovoru, porušenie ktorých namieta.

25. Krajský súd napadnutým uznesením podľa § 319 Trestného poriadku zamietol odvolanie sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 2 T 29/2017 z 11. mája 2017 ako nedôvodné.

26. Vychádzajúc z odôvodnenia napadnutého uznesenia, je potrebné poukázať na skutočnosť, že krajský súd už v úvode konštatoval, že *„súd prvého stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné dôkazy potrebné na rozhodnutie o obžalobe tak, ako to predpokladá ustanovenie § 2 ods. 10 Trestného poriadku, zákonným spôsobom, a tieto dôkazy aj správne jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku vyhodnotil. Deficitmi trpí písomné odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktoré je na hranici preskúmateľnosti, avšak vzhľadom na správnosť skutkových a právnych záverov ako i výroku rozhodnutia, odvolací súd v uvedenom nevzhladol zákonný dôvod pre zrušenie napadnutého rozsudku, a chýbajúce právne úvahy vrátane vysporiadania sa s obhajobnými tvrdeniami vznesenými do vyhlásenia napadnutého rozsudku, nahradil vlastnými.“*

27. Krajský súd vo vzťahu k namietaným svedeckým výpovediam (bod 8) konštatoval, že „na hlavnom pojednávaní boli splnené zákonné podmienky pre prečítanie svedeckých výpovedí [REDAKOVANÉ] zo dňa 28.01.2017 podľa § 263 ods. 3 písm. a) Trestného poriadku, pretože

- 1) sa jednalo o osoby, ktoré boli a sú pre pobyt v cudzine nedosiahnuteľné,
- 2) výpovede zo dňa 28.01.2017 boli vykonané kontradiktórnym spôsobom,
- 3) výpovede svedkov spĺňajú aj požiadavky zákonnosti výsluchov.

Hoci obhajca v odvolacom konaní predložil doklady svedčiace pre súčasné adresy migrantov v Dánsku a Rumunsku, nemožno opomínať, že ide o osoby, ktoré boli z nášho územia administratívne vyhostené, nakoľko nemali žiadne oprávnenie na vstup na územie SR. Nie je preto dostačujúce, že súdu bolo oznámené aktuálne miesto ich pobytu, nevyhnutné pre zabezpečenie ich prítomnosti je dôvodný predpoklad, že im bude umožnené vstúpiť na územie Slovenska. Táto skutočnosť však zo strany obhajoby preukázaná nebola.

Prečítanie svedeckých výpovedí migrantov, ktoré boli vykonané dňa 26.01.2017, t. j. pred vznesením obvinenia, ale po začatí trestného konania vo veci, bolo zo strany súdu prvého stupňa nadbytočné, pretože sa obsahovo ničím nelíšili od ich kontradiktórnych výpovedí. Nemožno však považovať tento postup súdu za nezákonný, keď požiadavka kontradiktórnosti v zmysle čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd i judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva je splnená vtedy, ak počas konania mal obvinený aspoň raz možnosť rozporovať výpoveď svedka, a je pritom irelevantné, či túto možnosť využil alebo nie (obdobne aj Tpj 63/2009). V danom prípade mal obvinený možnosť reagovať na svedecké výpovede a klásť otázky svedkom pri ich výsluchoch dňa 28.01.2017. Bolo mu umožnené zúčastniť sa ich výsluchov a spochybníť ich výpovede. Bolo len rozhodnutím obvineného, že túto možnosť nevyužil, čo je explicitne uvedené v zápisnici o jeho výsluchu.“

28. Namietané pochybenia pri výsluchu svedka – [REDAKOVANÉ] (bod 9) krajský súd odôvodnil tým, že „zákon explicitne nevyžaduje, aby prítomný tlmočník podpísal každú stranu zápisnice, pričom nie sú dané žiadne pochybnosti o autenticite zápisnice o výsluchu svedka, pretože ju o. i. možno porovnať so zápisnicou o jeho výsluchu vykonanom pred vznesením obvinenia (č. l. 101 - 105), kde tlmočník podpísal každú stranu, a táto výpoveď

obsahovo korešponduje s neskoršou výpoveďou svedka. Úlohou osoby prítomnej pri podpise je potvrdiť, že vypočúvaná osoba nevzniesla námietky proti obsahu zápisnice, a že ju skutočne podpísala (§ 124 ods. 3, § 138 Trestného poriadku). Vo vzťahu k tomuto úkonu sa musí jednať o osobu nezúčastnenú, tzn. osobu, ktorá nevedla výsluch, ani do jeho priebehu nijako aktívne nezasahovala. Účelom prítomnosti nezúčastnenej osoby pri podpise zápisnice o výsluchu svedka je prevencia vzniku pochybností o tom, že svedok dobrovoľne podpísal zápisnicu, ktorá obsahuje jeho skutočnú výpoveď. V danom prípade odvolací súd dospel k záveru, že hoci mjr. [REDAKOVANÉ], ktorý bol osobou prítomnou pri podpise zápisnice o výsluchu svedka [REDAKOVANÉ], vystupoval v prejednávanej trestnej veci ako svedok, vo vzťahu k výsluchu iného svedka a súhlasu tohto svedka s obsahom zápisnice o jeho výsluchu je osobou nezúčastnenou.“

29. Pokiaľ išlo o spochybnenie spôsobu vykonania výsluchu svedka – [REDAKOVANÉ] (bod 10), krajský súd ho považoval za súladný so zákonom bez potreby aplikovať osobitný režim výsluchu maloletých v zmysle § 135 Trestného poriadku. Uvedené ustanovenie poskytujúce špeciálnu ochranu v podobe ohľaduplného a špecifického prístupu k svedkom mladším ako 18 rokov sa neaplikuje pri každom výsluchu osoby mladšej ako 18 rokov. Ide o prípady, ak sa výsluch týka „vysoko emocionálne zaťažujúcich situácií a traumatizujúcich situácií predovšetkým osobného charakteru, pri ktorých je svedok spravidla aj poškodeným, ako sú napr. sexuálne delikty, týranie alebo závažné násilné a brutálne trestné činy. Bez zámeru bagatelizovať závažnosť zážitkov svedka jednak v domovskej krajine a jednak počas jeho migrácie, keď prechádzal hranice Turecka a Bulharska držiac sa za podvozok vozidla, odvolací súd nepovažuje skutočnosti, ku ktorým bol 17 ročný svedok vypočúvaný, za také, aké zákon predpokladá v ustanovení § 135 ods. 1 Trestného poriadku.“. K namietanej zmätočnosti vyjadrenia svedka [REDAKOVANÉ] a nezákonnosti tlmočenia jeho výsluchu (bod 10) krajský súd uviedol, že „zo zápisnice o jeho výsluchu zo dňa 28.01.2017 vyplýva, že bol riadne poučený o práve odmietnuť vypovedať z dôvodov uvedených v § 130 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku, pričom žiadne zo zákonných dôvodov možnosti odmietnutia výpovede u svedka neboli dané. Svedok nebol ani príbuzným obvineného, ani nemohol vzhľadom na zainteresované osoby spôsobiť svojou výpoveďou nebezpečenstvo trestného stíhania sebe ani blízkej osobe. Hoci je v zápisnici

záznam, že svedok využíva svoje právo a nebude vypovedať, nie je tento záznam relevantný, pretože mu zo zákona takéto právo neprináležalo, navyše fakt, že po úvodných poučeníach svedok vypovedal nasvedčuje skôr tomu, že sa pri zázname o odopretí výpovede jednalo o zrejmu nesprávnosť vo vyhotovení zápisnice. Ak obhajoba poukazuje v súvislosti s právom svedka odmietnuť vypovedať na judikát č. R 2/2003, tento sa týka problematiky nedostatku riadneho poučenia osôb, u ktorých sú dané zákonné dôvody na odopretie výpovede, a právnych následkov spojených s nejasným prejavom vôle vypočúvanej osoby, ktoré môžu vyústiť do nemožnosti takúto zápisnicu o výsluchu svedka prečítať na hlavnom pojednávaní, ak využije svoje právo a odmietne vypovedať. V prejednávacom prípade svedok nemal právo odmietnuť vypovedať, a preto nemožno spomenuté súdne rozhodnutie na tento prípad aplikovať.

Nemožno súhlasiť ani s nezákonnosťou tlmočenia výsluchu svedka osobou nezapísanou v zozname tlmočníkov vedenom Ministerstvom spravodlivosti SR, keď obhajoba predložila doklady osvedčujúce, že neboli primárne oslovení v zozname zapísaní tlmočníci. Zákon č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch ukladá orgánom činným v trestnom konaní primárne využívať služby zapísaných osôb, na strane druhej umožňuje za splnenia určitých predpokladov aj pribratie tlmočníkov nezapísaných v zozname. Z hľadiska zákonnosti dôkazu nemôže nedodržanie správneho postupu pri pribratí tlmočníka spôsobiť nezákonnosť dôkazu ako takého, ak nevznikli žiadne pochybnosti o kvalite tlmočenia, t. j. o skutočnom obsahu výpovede svedka. Takéto pochybnosti obhajoba nezaznamenala, a nezistil ich ani odvolací súd. Pokiaľ ide o dostupnosť tlmočníkov z arabského jazyka zapísaných do zoznamu Ministerstva spravodlivosti SR, aj odvolací súd zaznamenal ťažkosti s ich dostupnosťou pri nariadení verejného zasadnutia, keď títo spravidla neboli dostupní alebo odmietli vykonať úkon v určenom čase z ospravedlniteľných dôvodov.“

30. Krajský súd nezistil dôvody na povinnú obhajobu podľa § 37 ods. 2 Trestného poriadku už od vznesenia obvinenia, čo namieta sťažovateľ, a v rámci svojho odôvodnenia uviedol: „Hoci obžalovaný [REDAKOVANÉ] podľa vyjadrenia obhajoby nemá ani základné vzdelanie, nevie riadne čítať ani písať, neznamená to automaticky, že nie je schopný sa riadne obhajovať. Zo spisového materiálu vyplýva, že obžalovaný na území Slovenskej

republiky žije cca 10 rokov, bol zamestnaný, je nájomcom bytu, udržiava spoločenské kontakty, cestuje, tzn. bol schopný sa prispôbiť inému kultúrnemu prostrediu, v ktorom sa dobre zorientoval a etabloval. Ovláda slovom minimálne 3 jazyky, v ktorých je schopný komunikovať. Uvedené skutočnosti by nemohli nastať v prípade vážneho intelektuálneho deficitu obvineného, ktorý nezistil ani vyšetrovateľ pri výsluchu obvineného, kedy mal možnosť priameho pozorovania a dialógu, následne ani súd prvého stupňa a napokon ani odvolací súd. Výsluch obvineného prebehol štandardne, tak, že mu bolo pretlmočené uznesenie o vznesení obvinenia, a nebolo potrebné, aby obvinený čokoľvek písal, jeho výpoveď bola tlmočená, pričom za zhodu opisu výpovede a ústneho prejavu obvineného zodpovedá tlmočník, a túto potvrdil podpisom zápisnice o výsluchu.

Uznesenie o vznesení obvinenia bolo obvinenému doručené pred jeho prvým výsluchom dňa 28.01.2017, na ktorom bol prítomný tlmočník [REDAKOVANÉ] ktorý mu jeho obsah pretlmočil do arabského jazyka (č. l. 52) a obvinený sa následne vzdal práva na jeho písomný preklad. Zároveň obvinený uviedol, že rozumie pomerne dobre po slovensky, ovláda arabský a kurdský jazyk, nerozumie len niektorým frázam a právnym veciam. Vo svojej výpovedi poprel spáchanie skutku a uviedol svoju verziu kontaktu s cudzími štátnymi príslušníkmi, na ktorej zotrval až do rozhodnutia odvolacieho súdu. Je pravdou, že [REDAKOVANÉ] nie je tlmočníkom zapísaným v zozname tlmočníkov vedenom Ministerstvom spravodlivosti SR, avšak ustanovenie § 15 ods. 1, ods. 2 zákona č. 385/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch umožňuje výkon tlmočnickej a prekladateľskej činnosti aj osobám nezapísaným v zozname po zložení predpísaného sľubu, a to v prípadoch, ak v príslušnom odbore nie je zapísaná žiadna osoba, alebo zapísaná osoba nemôže úkon vykonať, alebo ho môže vykonať len s neprimeranými ťažkosťami alebo nákladmi. Ak obhajoba dôvodí, že pred výsluchom obvineného dňa 28.01.2017 neboli oslovení tlmočníci zapísaní do zoznamu, je potrebné poznamenať, že výsluch obvineného je neodkladný úkon, a z tohto pohľadu je potrebné hodnotiť aj primeranosť ťažkostí či nákladov spojených s potrebou urýchlene vykonať úkon s tlmočníkom. Odvolací súd nezistil žiadne dôvody pochybovať o kvalite tlmočenia nezapísaným tlmočníkom, nakoľko výhrady k obsahu zápisnice nevzniesol obvinený (sám či prostredníctvom obhajcu) ani potom, čo mu bol ustanovený obhajca, ani keď si zvolil súčasného obhajcu, a ani pri ďalšom svojom výsluchu dňa 28.02.2017, kedy bol prítomný

tlmočník zapísaný do zoznamu Ministerstva spravodlivosti SR [REDAKOVANÉ] i zvolený obhajca. Na skutočnostiach uvedených pri prvom výsluchu obvineného tento do skončenia konania zotrval. Niet preto dôvodu pre záver, že obsah zápisnice o výsluchu obvineného zo dňa 28.01.2017 nezodpovedá skutočnému priebehu úkonu, vrátane príslušných poučení. Odvolací súd nezistil porušenie zákona v neprospech obžalovaného pri tomto úkone, ktoré by mohlo mať vplyv na zákonnosť ďalších vykonaných dôkazov. Uvedené platí aj pre absenciu podpisu vyšetrovateľa na zápisnici o výsluchu, čo je len formálny nedostatok, nespôsobilý vyvolať nezákonnosť výsluchu obvineného. Nie sú totiž žiadne indície svedčiace pre akúkoľvek manipuláciu s obsahom zápisnice, či s priebehom konania, na základe ktorých by bolo možné spochybnit' identitu osoby vedúcej výsluch - vyšetrovateľa PZ.“

31. Ako z citovaných častí odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, krajský súd sa pre rozhodnutie podstatnými skutkovými, ako aj právnymi otázkami zaoberal a dal na ne presvedčivé odpovede. Odvolací súd jasne a zreteľne uviedol, prečo bolo potrebné odvolanie sťažovateľa zamietnuť.

32. Predmetné rozhodnutie krajského súdu ako celok teda obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov a ústavný súd nezistil, že by tieto boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strán konania vrátane ich dôvodov a námietok.

33. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého uznesenia presvedčil, že krajský súd sa prednesenými námietkami zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu.

Dôvody uvedené krajským súdom v napadnutom rozhodnutí sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností danej trestnej veci a z relevantných právnych noriem.

34. Vzhľadom na uvedené ústavný súd považuje napadnuté uznesenie krajského súdu za ústavne konformné, a teda také, ktoré žiadnym spôsobom nezasiahlo do základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na obhajobu zaručeného v čl. 50 ods. 3 ústavy ani do práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 a práv zaručených v čl. 6 ods. 3 písm. a), b), c), d) a e) dohovoru, preto ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na obhajobu zaručeného v čl. 50 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 a práv zaručených v čl. 6 ods. 3 písm. a), b), c), d) a e) dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu

35. Sťažovateľ rozhodnutie krajského súdu napadol mimoriadnym opravným prostriedkom – dovolaním, a to z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c) a g) Trestného poriadku. V rámci dovolania v podstate namietal tie isté skutočnosti ako v odvolaní. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia, ktorým podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie sťažovateľa odmietol, v relevantnej časti uviedol:

„Nedostatky napadnutého rozhodnutia obvinený uplatňoval v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Pokiaľ ide o porušenie zákona, v tejto súvislosti najvyšší súd už stabilne v rámci svojej rozhodovacej činnosti zdôrazňuje, že také porušenie by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 Dohovoru, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku. Z uvedeného potom logicky vyplýva, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť úspešným dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1

písm. g) Tr. por. len vtedy, ak mal, resp. má negatívny materiálny dopad na práva obvineného. K porušeniu práva na spravodlivý proces by pritom mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie obvineného bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkaze, ktorého vykonanie sa spochybňuje.

Vzhľadom k namietaniu zákonnosti osobných výsluchov dvoch svedkov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] na hlavnom pojednávaní čítaním ich výpovedí je potrebné uviesť, že dovolací súd sa plne stotožňuje s vyjadrením okresného prokurátora, ako aj s odôvodneniami okresného a krajského súdu a v podrobnostiach na ne odkazuje.

Z obsahu spisového materiálu a z rozhodnutí Okresného súdu Bratislava V aj Krajského súdu v Bratislave je zrejmé, že oba súdy pri svojom rozhodovaní brali do úvahy iba dôkazy, ktoré boli vykonané v priebehu dokazovania na hlavnom pojednávaní, resp. na verejnom zasadnutí, na ktorom bol obvinený prítomný aj so svojím obhajcom JUDr. Namirom Alyasrym, a teda mali možnosť vyjadriť sa k jednotlivým dôkazom. Návrhy na doplnenie dokazovania zo strany obvineného a jeho obhajcu súdy zamietli, pretože neboli potrebné na objasnenie skutkového stavu. Išli nad rámec dokazovania, pričom nevykonanie navrhovaných dôkazov nemôže byť dôvodom na naplnenie dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por.

Dovolací dôvod v tomto prípade nemožno vyvodzovať len zo skutočnosti, že súd nevykonal všetky dôkazy, ktoré navrhol obvinený, prípadne že vykonané dôkazy nevyhodnotil podľa predstáv obvineného. Skutočnosti, ktoré uvádza obvinený vo svojom dovolaní, sú iba opakovaním jeho námietok, ktoré uviedol už pred okresným aj krajským súdom, pričom obidva súdy sa v dostatočnej miere s predmetnými námietkami dôvodne vysporiadali a dovolací súd považuje ich odôvodnenia aj rozhodnutia za správne a v súlade so zákonom, pričom dovolací súd je viazaný týmto zisteným skutkovým stavom, tak ako ho ustálil okresný a krajský súd.

V tomto smere najvyšší súd považoval za potrebné dodať, že je na rozhodnutí súdu zvážiť, akú voľbu dôkazného prostriedku použije pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., ako aj práva podľa § 2 ods. 1 Tr. por. a či určitú skutkovú okolnosť, ktorú považuje za dokázanú, bude overovať ďalšími dôkaznými prostriedkami. Z uvedeného vyplýva, že v prípade, ak popri sebe stoja viaceré dôkazy, dovolací súd nie je oprávnený sa vyjadrovať k výberu dôkazov súdmi nižšieho stupňa. To znamená, že v predmetnej

trestnej veci dovolací súd nemohol zaujať stanovisko k správnosti, resp. k nesprávnosti aplikácie jednotlivých dôkazov.

S poukázaním na vyššie uvedené dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. nebol naplnený.

Obvinený ďalej uplatnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu. Vzhľadom k námietkam obvineného, že nevie písať ani čítať arabským písmom, teda nieto ešte latinkou, ako aj to, že neabsolvoval ani len základnú školu, je potrebné poukázať na skutočnosť, že v zápisnici o výsluchu obvineného z 11. februára 2015 (č. l. 8-10) obvinený po poučení uviedol, že tlmočníka nežiada ani obhajcu si nevolí, pričom na Slovensku žije s prestávkami asi 11 rokov, slovenský jazyk ovláda slovom aj písmom, do školy nechodil, avšak čítať a písať vie, je Kurd a tam nechodia do školy, k veci odmietol vypovedať, avšak zápisnicu podpísal bez výhrad, z čoho vyplýva, že obvinený si vedel svoje právo na obhajobu realizovať sám bez pomoci obhajcu.

Podľa dovolacieho súdu okresný aj krajský súd správne vyhodnotili a odôvodnili, že v prípade obvineného sa nejednalo o prípad povinnej obhajoby podľa § 37 ods. 1 Tr. por. Ani námietky obvineného nie sú spôsobilé naplniť predmetný dovolací dôvod, pretože v danom konaní nedošlo k žiadnemu vážnemu porušeniu práva na obhajobu obvineného spôsobilého naplniť namietaný dovolací dôvod, nakoľko obvinenému bol pôvodne opatrením Okresného súdu Bratislava V z 29. januára 2017, sp. zn. 1 Tp 9/2017 (č. l. 9) ustanovený obhajca [REDAKOVANÉ], ktorého ustanovenie bolo neskôr zrušené opatrením Okresného súdu Bratislava V zo 6. februára 2017, sp. zn. 7 Tp 20/2017, nakoľko obvinený si sám zvolil svojho obhajcu JUDr. Namira Alyasryho, PhD., a to na základe plnomocenstva z 31. januára 2017 (č. l. 13), ktorý ho zastupoval v priebehu celého trestného konania, ako aj v dovolacom konaní (č. l. 614).

V rámci konania mohol obvinený aj so svojím obhajcom plne uplatňovať svoje procesné práva v súlade s jeho právom na obhajobu garantovaným v čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky. Dovolací súd teda žiadne porušenie práva na obhajobu v predmetnej veci nezistil.“

36. Po oboznámení sa s obsahom odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že aj toto je potrebné považovať za ústavne súladné.

37. Rovnako najvyšší súd sa pre rozhodnutie o dovolaní podstatnými námietkami sťažovateľa zaoberal. Preskúmal rozhodnutie odvolacieho súdu a nezistil opodstatnenosť sťažovateľom predostretých námietok. Každú jednotlivú výhradu sťažovateľa dovolací súd podrobil adekvátnemu preskúmaniu, avšak nevyhodnotil ich ako dôvodné – spôsobilé naplniť dovolacie dôvody. Poukázal na skutkové okolnosti a príslušnú právnu úpravu, ktoré ho primäli prijať iné závery, akých sa sťažovateľ dožadoval. V tomto smere nie je nič, čo by mohlo byť najvyššiemu súdu vytknuté z hľadiska poskytnutia ochrany základným právam sťažovateľa.

38. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu konštatuje, že v ňom nezistil žiaden vnútorný rozpor ani žiadne popretie zmyslu, účelu či znenia aplikovaných právnych noriem.

39. Všetky dosiaľ uvedené skutočnosti primäli ústavný súd k prijatiu záveru, že k zásahu do základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na obhajobu zaručeného v čl. 50 ods. 3 ústavy a práv zaručených v čl. 6 ods. 1 a 3 písm. a), b), c), d) a e) dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tdo 84/2017 a jeho uznesením z 28. marca 2018 dôjsť nemohlo, preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. októbra 2019

Mojmír Mamojka
predseda senátu